697/04

Den 10. maj 2004 blev i sag nr. 61.702:

xxxxx xxxxxxxxxx
xxxxxxx x xx xxxxxx
xxxx xxxxxxxxx

mod

Tryg Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Tryg Forsikring A/S, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for en anmeldt skade.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at et eventuelt krav er forældet, jf. forsikringsaftalelovens § 29.

Det fremgår af sagens akter, at klageren den 2/2 1994 under en skitur faldt og forvred venstre knæ.

Den 26/5 1997 "låste" klagerens venstre knæ sig under fodboldspil. Ulykken blev anmeldt til Alka Forsikring, der afviste at udbetale ménerstatning under henvisning til, at ulykken havde medført en méngrad på mindst 5 %. Klageren indbragte sagen for Ankenævnet for Forsikring, der ved kendelse nr. 51.619 af 17/4 2000 gav selskabet medhold i sin afgørelse.

Den 15/2 2002 modtog det indklagede selskab en anmeldelse vedrørende skaden den 2/2 1994. Af anmeldelsen fremgår bl.a., at klageren havde fået foretaget artroskopi i venstre knæ den 6/6 1997, hvor man påviste læsion af både laterale menisk samt forreste korsbåndslæsion af ældre dato.

Under henvisning til at diagnosen var stillet den 6/6 1997, afviste selskabet ved skrivelse af 19/2 2002 til klageren at yde forsikringsdækning, da kravet ansås for forældet.

Ved skrivelse af 6/3 2002 til selskabet meddelte klageren, at der først i januar 2000 var grundlag for at rejse krav mod selskabet.

På grund af usikkerhed om hvorvidt sagen var forældet indhentede selskabet herefter lægelige oplysninger fra Alka Forsikring, Hjørring og Aalborg Sygehus.

Af oplysningerne fremgik bl.a., at klageren fik foretaget artroskopi af venstre knæ på Aalborg Sygehus i september 1994, hvor man fandt en traumatisk chondromaleci. Udover dette fandtes intet abnormt i knæet. I forbindelse med artroskopien blev hun instrueret i træning af muskulaturen omkring knæet i 2-3 måneder.

Af udskrift fra Hjørring Sygehus den 13/2 1995 fremgår det bl.a., at man ikke fandt indikation for artroskopi, hvorfor klageren herefter blev udskrevet.

Af skadejournal af 26/5 1997 fra Hjørring Sygehus fremgår bl.a.:

> "ANAMNESE: pt. har under fodboldspil fået aflåsningstilfælde af ve. knæ. Har i efterforløbet selv fået løsnet knæet. Pt. har gentagne gange været i afd. med samme problemer, og beskriver lignende tilfælde, sidst for 14 dage siden, og derfør jævnligt med få ugers mellemrum."

Af epikrise af 5/6 1997 fra Hjørring Sygehus fremgår bl.a.:

> "Ved artroskopien fandtes stor bucket-handle-læsion i mediale menisk, med læsion tæt på kapsel og menisken slået ind i leddet."

Endvidere fremgik det, at klageren fik foretaget rekonstruktion af forreste korsbånd den 20/1 1998.

Af speciallægeerklæring fra cheflæge S.C., specialist i ortopædisk kirurgi, af 29/4 1999 til Alka Forsikring fremgår bl.a.:

"Vedrørende anmeldte ulykkestilfælde:

Skete d. 26.05.97, skete under fodboldspil, hun havde bolden, men var ikke i kontakt med hverken med- eller modspiller. Pludselig låste knæet i ca. 90º bøjet stilling. Hun har oplevet dette talrige gange tidligere, men i dette tilfælde var hun ikke selv i stand til at 'låse knæet op igen'.

…

Før aktuelle UT:

Pådrog sig kraftigt venstresidigt distorsionstraume af venstre knæled under slalomski i februar 1994. Angiver selv at hendes knæproblemer er startet i tilslutning til dette traume. I forbindelse med dette blev hun undersøgt på Aalborg Sygehus, bl.a. med artroskopi i 1994, hvor man konstaterede 'chondromalacip patellae'. Allerede på dette tidspunkt oplevede hun vedvarende aflåsninger og smerter.

…

Resume og konklusion:

Før aktuelle UT i maj 1997 har pt. haft en del problemer med venstre knæ, angiver at det er debuteret i tilslutning voldsomt distorsionstraume under slalomski i 1994. Man må således konkludere, at hendes korsbåndslæsion stammer fra dette traume. Formentlig er der sekundært til dette udviklet menisklæsioner og siden hen også lette degenerative bruskforandringer. Ved operationen i januar 1998 er der foretaget forreste korsbåndsrekonstruktion med godt resultat mht. stabilitet. Ved samme lejlighed blev der foretaget resectio partialis menisci medialis. Hun har således følger efter meniskresektionen sv.t. begge menisker.

Ud over dette er der konstateret lette degenerative bruskforandringer i både laterale og mediale ledkammer.

Mht. dagligdagsproblemer er der lette symptomer fra venstre knæled i form af uro, øget træthedsfornemmelse samt noget der minder om optræk til aflåsning af det venstre knæled. Hendes fysiske aktivitetsniveau er ikke voldsomt påvirket p.t. Mht. prognosen må man frygte, at der vil komme yderligere påvirkning af degenerative bruskforandringer.

…

Hun angiver, at tilstanden endnu ikke er helt stationær, idet hun har oplevet en lille forværring af hendes knæsituation inden for de sidste pr mdr."

I skrivelse af 7/12 1999 til Embedslægeinstitutionen har cheflæge S.C. bl.a. anført:

"Ifølge pt. er årsagen til, at hun klager over sygehuset, at man med forsinkelse har diagnosticeret hendes lidelser i hendes venstre knæ, hvilket har fået forsikringsmæssige konsekvenser - da hendes skadeanmeldelse til forsikringsselskabet først er foretaget d. 26.05.97.
Samtidig understreger pt., at der kun har været et relevant forvridningstraume, nemlig det der skete under skiferien i februar 1994.

Set i bakspejlet må man konkludere, at årsagen til, at man ved Ortopædkirurgisk afdelingskonference d. 13.02.95 afstod for at artroskopere pt. var, at man havde en beskrivelse dels af en stabilitetstest samt en artroskopi af venstre knæ fra Aalborg Sygehus d. 27.09.94, hvor man kunne konstatere chondromalacia, patellae, og i øvrigt normale forhold. Vi mente således ved denne konference, at hendes symptomer med smerter og aflåsning (pseudo) kunne forklares ved hjælp af de fund, der var gjort i Aalborg. Det videre forløb har vist, at udgangspunktet for denne konklusion ikke var tilstrækkelig. Dette har betydet, at den korrekte diagnose og dermed behandling først blev påbegyndt fra d. 28.05.97 med ledsagende artroskopi d. 06.06.97, hvor man påviste læsion af både laterale menisk samt forreste korsbåndslæsion af ældre dato. Disse fund skal tolkes på den måde, at den forreste korsbåndlæsion har været den primære læsion, opstod i februar 1994. Hvornår menisklæsion er opstået i forløbet kan ikke siges med sikkerhed, i hvert fald kan man konstatere, at der tilsyneladende ikke har været menisklæsion ved artroskopien i Aalborg Sygehus d. 27.09.94. Det der således er mistet i forbindelse med den seneste diagnosticering er, at man påbegyndte en behandling, der var rettet ind imod korsbåndslæsionen, som i første omgang ville være et optræningsforløb med styrkelse af musklerne omkring knæleddet."

Ved skrivelse af 30/4 2003 til klageren har selskabet bl.a. anført:

"Det fremgår af sagsakterne at du er udsat for et vridtraume i det venstre knæ under fald på ski i februar 1994. Du bliver efterfølgende opereret i september 1994 og tilstanden vurderes af vores lægekonsulent at være stationær omkring d. 2.12.1994. Efterfølgende sker der åbenbart utallige aflåsningstilfælde i forbindelse med udøvelse af sport og der foretages flere undersøgelser, bl.a. på Hjørring sygehus i 1995 og 1997 og derefter senere en operation af korsbåndet i 1998.

Set i forhold til anmeldte ulykkestilfælde sket i 1994 og hvor tilstanden vurderes at være stationær 2.12.1994 mener vi ikke, at du kan være uvidende om dit krav på dette tidspunkt, specielt ikke når der henses til at du oplever et af låsningstilfælde i november 1994. Da det tillige ved operationen i september konstateres at korsbåndet er intakt, finder vi ikke at tilskadekomsten af korsbåndet kan henføres til angivne ulykkestilfælde.

Vi finder derfor at generne efter uheldet i 1994 burde have været anmeldt dengang og må anses kravet for forældet jfr. Forsikringsaftalelovens § 29 og vi må følgelig meddele, at vi ikke kan tilbyde at yde erstatning."

Klageren anmodede herefter om at få suspenderet forældelsen, indtil sagen var forelagt for Ankenævnet for Forsikring. Hun henviste endvidere til en avisartikel i Nordjydske Stiftstidende. Selskabet kunne ikke imødekomme anmodningen, da sagen efter selskabets opfattelse allerede var forældet.

Klageren er utilfreds med selskabets afgørelse og henviser til, at det først var ved modtagelsen i januar 2000 af skrivelsen af 7/12 1999 fra cheflæge S.C., at der var grundlag for at rejse et krav mod selskabet. Hun gør gældende, at hun indtil dette tidspunkt havde været uvidende om sit krav.

I klageskrivelsen af 10/7 2003 henholder klageren sig til § 3 i lov nr. 274 af 22.12 1908 om forældelse af visse fordringer.

I selskabets skrivelse af 29/7 2003 til nævnet hedder det bl.a.:

"Den modtagne klage giver os ikke anledning til at ændre vores afgørelse, da det fortsat er vores opfattelse, at krav om erstatning for skaden i februar 1994 er forældet efter Forsikringsaftalelovens 5- årige forældelsesregel.

…

Til støtte for vores synspunkt henvises til ankenævnskendelse nr. 44.027 og 52.349 vedrørende den 5-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29.

Herudover er det på baggrund af den modtagne klage vores vurdering, at kravet på erstatning også er forældet i henhold til den 2-årige forældelsesregel i Forsikringsaftalelovens § 29. Selvom vores kunde først måtte have fået kundskab om, at korsbåndsskaden skyldtes ulykkestilfældet 2. februar 1994 i forbindelse med artroskopien den 6. juni 1997 eller senest efter den afsluttende kontrol den 20. januar 1998, så skulle hun have anmeldt kravet inden udgangen af 2001.

Det skal afslutningsvis bemærkes, at der ikke kan rejses krav om erstatning for skader opstået efter 1. november 1996, idet forsikringen ophørte på dette tidspunkt."

Klageren henviser efterfølgende til FED1996.1963 og FED1997.1437 og bemærker, at selskabet selv har givet udtryk for, at der kunne være tvivl om forældelse.

Selskabet har ved skrivelse af 19/8 2003 til nævnet bl.a. anført:

"Forældelsen i denne sag er reguleret i Forsikringsaftalelovens § 29 1. punktum, hvorfor henvisningen i Forsikringsaftalelovens § 29 2. pkt. og hermed forældelsesloven af 1908 §§ 1-3 ikke finder anvendelse, jf. også Forsikringsaftaleloven med kommentarer af Ivan Sørensen, 1. udgave, side 126-127.

Vedrørende henvisning til kendelser, har vi ikke i FED kunnet finde 1996.1963, men formoder, at det er FED 2000.1963, der henvises til. Denne sag vedrørte Forsikringsaftalelovens § 29's 2-års frist og kundskab, hvorfor den intet havde at gøre med suspension pga. uvidenhed i henhold til Forældelsesloven af 1908.

FED 1997.1437 finder vi ikke relevant for denne, idet vi henviser til vores brev af 29. juli 2003 til Ankenævnet, hvor vi har redegjort for stationærtidspunktet i henhold til den 5-årige forældelsesfrist og kundskabstidspunktet i henhold til den 2-årige forældelsesfrist i Forsikringsaftalelovens § 29.

Afslutningsvis skal det bemærkes, at vi på baggrund af korrespondancen med vores kunde efter vi havde afvist kravet som forældet, indhentede lægelige oplysninger, hvorefter vi fastholdt afvisningen."

Endelig henviser klageren til U2000.466V og U1990.263Ø.

Sagen blev indbragt for nævnet den 15/7 2003.

Nævnet udtaler:
Efter de foreliggende oplysninger finder nævnet at måtte lægge til grund, at klageren i hvert fald efter operationen i januar 1998 har haft grund til at tro, at uheldet i december 1994 havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Størrelsen af dette krav ville efter nævnets opfattelse ligeledes have kunnet fastsættes i 1998.

Nævnet finder herefter, at klagerens krav mod selskabet efter den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29 var forældet ved udgangen af 2000, og da anmeldelse først er sket til selskabet den 15/2 2002 kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen